

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน
เลขที่ผลงาน...../.....
วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....ฉันทนา ลิ่มศิริเศรษฐกุล.....รหัสบุคคล.....002134.....

เบอร์โทรภายใน.....3150.....เบอร์โทรมือถือ0813035574..... Email Address...Jinda.utp464@gmail.com.....

หน่วยงาน....หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกศัลยกรรม.....

ภาควิชา / ฝ่าย(ต้นสังกัด)....ฝ่ายการพยาบาลผู้ป่วยนอกศูนย์การแพทย์สมเด็จพระเทพรัตน์.....

*ชื่อ-สกุล.....ฉันทนา ลิ่มศิริเศรษฐกุล..... รหัสบุคคล..... 002134.....

(ผู้ที่ได้รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง“ให้”

“จะตายใช่ไหม เตียวจะตายให้ดูเหมือนกัน” แท้ที่ที่กำลังก้าวเดินของฉันทนาหยุดชะงักอยู่กับที่พร้อมกับหันไป ตามเสียงที่ดังมาจากหลังห้องตรวจเบอร์ 9 ภาพที่เห็นแพทย์ประจำบ้าน 3-4 คนกับผู้ป่วยชายรูปร่างสง่าสูงกำลัง ยื้อแย่งวัตถุสีส้มกันซูลมุน “เอาเชื้ทำแผลไปให้หมอพื้หน่อย” ฉันทนาบ่น้อง

วันนี้ช่วงบ่ายเป็นคลินิกพิเศษหลากหลาย รักษาและผ่าตัดผู้ป่วยข้ามเพศ ห้องตรวจเบอร์ 9 ใช้เป็นห้องฟัง เติงหาวันผ่าตัดห้องอื่นๆที่อยู่ข้างๆใช้เป็นห้องตรวจ ขณะที่ช่วยแพทย์ในห้องตรวจอยู่ ก็เกิดเหตุการณ์ซูลมุนขึ้น ที่ห้องตรวจเบอร์ 9 ฉันทนาไม่ทันจะเดินไป แพทย์ประจำบ้านท่านหนึ่งเดินมาบอกว่า “พื้คะ ช่วยด้วยคะ” ฉันทนา รีบ เดินไปห้องเบอร์ 9 โดยเร็ว

ผู้ป่วยชายผมรองทรงสั้นสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีน้ำเงินสวมกางเกงยีนส์ นุ่งกัมหน้า ในมือสั้นๆ ถือกรรไกร สำหรับตัดกระดาดไว้แน่น มองฉันทนาด้วยสายตาแข็งกร้าว ฉันทนามองสบตากับชายเจ้าของเรื่องด้วยสายตาที่อ่อนโยน ที่สุด และค่อยๆหลุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตรงข้ามกับชายหนุ่มโดยไม่ละสายตา “มีอะไรให้พื้ช่วยไหมคะ” ฉันทนาเอ่ยขึ้น... เงียบ...ไม่มีเสียงตอบพร้อมกับสายตาที่จ้องเขม็งมาทางฉันทนา ฉันทนาเหลือบดูหน้าจอมคอมพิวเตอร์ที่เปิดประวัติคนไข้ ค้างอยู่... น.ส.ชายที่อยู่ตรงหน้าฉันทนาคือผู้ป่วยผู้หญิง

“หนุ่ม” คือชื่อผู้ป่วยรายนี้ เขาค่อยๆ ขยับตัวและเงยหน้าที่เปื้อนไปด้วยคราบน้ำตาขึ้นมองฉันทนาและถลก แขนเสื้อทั้งสองข้างขึ้นโดยในมือยังถือกรรไกรอยู่ ฉันทนาเห็นรอยแผลเป็น เป็นริ้วๆ ที่ข้อมือทั้งสองข้างของเขา “ขอกรรไกรพื้ได้ไหมคะ” หนุ่มค่อยๆยื่นกรรไกรให้ฉันทนาอย่างลังเล ฉันทนาพยักหน้าช้าๆ พร้อมกับยื่นมือไปรับกรรไกร โดยสายตาฉันทนายังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของเขาดูสีหน้าคล้ายกังวลลงเยอะ ฉันทนาเอื้อมมือไปจับมือเขาไว้พร้อมกับลูบหลัง มือเขาเบาๆ เพื่อช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของเขา “พร้อมที่จะคุยกันหรือยังคะ” เป็นอีกหนึ่งคำถามของฉันทนา

หนุ่ม หรือชื่อจริง ศศิ อาศัยอยู่กับแม่บุญธรรมอายุประมาณ 74 ปีที่เป็นข้าราชการเกษียณ อาศัยอยู่กัน 2 คนแม่ลูกในบ้านตึก 2 ชั้นกลางเก่ากลางใหม่แถบชานเมืองของกรุงเทพฯ หนุ่มทำงานเป็นช่างภาพฟรีแลนซ์ งานไม่ค่อยแน่นอน รายได้ส่วนใหญ่ได้จากแม่บุญธรรม และที่สำคัญหนุ่มเป็นโรคซึมเศร้ารักษาอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง แต่ไม่ได้รับประทานยาเป็นประจำ และไม่ได้ไปหาหมออย่างต่อเนื่อง “ผมเพิ่งเลิกกับแฟนครับ” คือคำบอกเล่าของหนุ่ม เขาพูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยพร้อมกับหยดน้ำตาที่เริ่มไหลรินอีกครั้ง ฉันได้ฟังแล้วรู้สึกหนักอึ้งไปหมด ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

ฉันนั่งฟังหนุ่มเล่าเรื่องราวของเขาให้ฟังเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมง เขาหยุดร้องไห้พร้อมสูดหายใจเข้ายาวๆ เขาบอกฉันว่าสบายใจขึ้น ฉันจึงบอกเขาว่าเรื่องผ่าตัดจะช่วยคุยกับหมอให้ว่าพอจะขยับคิวให้เร็วขึ้นได้ไหม แต่ก็ต้องทำใจยอมรับบ้างว่าอาจจะมีผู้ป่วยมะเร็งเข้ามาแทรกเพราะเป็นเคสที่เร่งด่วนรอไม่ได้ และการผ่าตัดต้องเตรียมผู้ป่วยทั้งด้านร่างกายและจิตใจรวมถึงค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูง เขาก็ไปพักหนึ่งเมื่อฟังเรื่องค่าใช้จ่าย แต่ที่สำคัญที่สุดตอนนี้ “หนุ่มต้องรักษาโรคซึมเศร้าแบบต่อเนื่องและให้อาการดีขึ้นก่อน” ฉันเสนอแนะ หนุ่มพยักหน้ารับข้อเสนอของฉัน เรานั่งคุยกันอีกสักพักก่อนจากลวันนั้น ฉันส่งเบอร์โทรศัพท์ให้หนุ่มบอกว่ามีอะไรโทรหาได้ตลอดเวลา ฉันกอดหนุ่มและตบเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ

ฉันนัดหมอที่เคยรักษาโรคซึมเศร้าให้หนุ่ม ใกล้ถึงวันนัดฉันจะโทรเตือนให้ไปตามนัดเพื่อให้เขาเข้าสู่ระบบการรักษาแบบจริงจังและต่อเนื่อง เวลามีปัญหาเขาจะโทรมาปรึกษา ฉันก็จะโทรสอบถามสารทุกข์สุกดิบเป็นประจำ “หนุ่ม” ไม่ใช่ผู้ป่วยรายแรกที่ฉันช่วยเหลือนอกจากหน้าที่ที่รับผิดชอบในแต่ละวัน หลายครั้งฉันเฝ้าถามตัวเอง “ฉันทำไปเพื่ออะไร?” ทั้งๆที่เราสองคนเป็นเพียงแค่ผู้รับบริการและผู้ให้บริการเท่านั้น “ทำแล้วอิ่มใจและสุขใจ” นี่คือการตอบ

วันนี้ฉันนั่งมองตะกร้าไข่ใบใหญ่ที่กินเป็นเดือนก็ไม่หมด หนุ่มหิ้วมาฝากพร้อมกับคำขอบคุณ อาการซึมเศร้าของหนุ่มหายเกือบเป็นปกติแล้ว เพราะได้รับการรักษาและรับประทานยาอย่างต่อเนื่อง ไม่คิดทำร้ายตัวเอง อยู่กับแม่และทำกิจกรรมร่วมกันบ่อยขึ้น จิตใจรู้สึกปลอดโปร่งขึ้น และที่สำคัญหนุ่มไม่สนใจที่จะผ่าตัดแปลงเพศแล้ว เขาบอกว่าจะใช้ชีวิตแบบเพศไหนก็ไม่สำคัญ เพราะสามารถใช้ชีวิตให้เป็นปกติและมีความสุขได้ อยู่ที่ใจของคนๆนั้น ศศิน คือชื่อใหม่ของเขา

ก่อนจากกันวันนี้ ฉันกอดเขาเหมือนวันแรกที่เราเจอกัน แต่ความอบอุ่นของอ้อมกอดวันนี้ไม่เหมือนวันนั้น วันนี้มากกว่าคำว่าผู้ให้บริการและผู้รับบริการ แต่เหมือนเราเป็นญาติกัน เป็นพี่น้อง เป็นความสัมพันธ์ที่อบอุ่น และช่วยเหลือเขาได้แบบสนิทใจมากขึ้น “ผมขอบคุณพี่มากนะครับที่ทำให้ผมมีวันนี้ เหมือนให้ชีวิตใหม่แก่ผม” เหนือคำขอบคุณใดๆ ฉันก็ขอบคุณเขาเช่นกันที่เขาผ่านเข้ามาในชีวิตฉันและทำให้ฉันเป็นผู้ให้แบบไม่สิ้นสุด ฉันไม่มีทรัพย์สินเงินทอง ไม่มีของมีค่าใดๆ จะให้เขา เพียงแค่กำลังใจและความหวังดีจากใจที่มอบให้เท่านั้น ซึ่งมันทำให้ฉันมีพลังที่จะให้ต่อไป การที่เราจะได้พบใครไม่ใช่เรื่องบังเอิญ “อยู่ที่บุญ” ที่เคยร่วมกันมา เมื่อมีวาสนาไม่ต้องเรียกร้องถึงเวลาก็มาเจอกัน อีกหนึ่งบททดสอบของฉัน “คำว่าให้ยิ่งใหญ่เสมอ”

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....ฉันทนา ลัมศิริเศรษฐกุล.....

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....

สังกัด.....

วัน / เดือน / ปี